

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 26 marca 2007 r.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 marca 2007 r.

**dotycząca krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych
zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i
Rady**

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 marca 2007 r.

**dotycząca krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych
zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i
Rady**

(jedynie tekst w języku polskim jest autentyczny)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE¹, w szczególności jej art. 9 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pismem z dnia 30 czerwca 2006 r., zarejestrowanym przez Komisję w dniu 6 lipca 2006 r. Polska zgłosiła krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji na lata 2008-2012, opracowany na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE (zwanej dalej „dyrektywą”). Pismem z dnia 29 grudnia 2006 r., zarejestrowanym w dniu 8 stycznia 2007 r. przesłanym w odpowiedzi na pytania Komisji, oraz pismem z dnia 9 stycznia 2007 r., zarejestrowanym w dniu 23 stycznia 2007 r. Polska przedłożyła dodatkowe informacje w celu uzupełnienia zgłoszonego planu.
- (2) Komitet ds. Zmian Klimatycznych² rozpatrzył krajowy plan rozdziału uprawnień i wezwał Komisję do oceny wszystkich krajowych planów rozdziału w sposób konsekwentny, spójny i solidny. W tym kontekście Komitet ds. Zmian Klimatycznych podkreślił potrzebę zastosowania sprawdzonych danych z 2005 r. dotyczących emisji jako ważnego elementu oceny drugiego okresu stosowania krajowych planów rozdziału. Komitet ds. Zmian Klimatycznych podkreślił również między innymi zasadnicze znaczenie przejrzystych i wiarygodnych danych bazowych oraz przewidywanych emisji i wezwał Komisję do uwzględnienia znaczenia potrzeby zachowania integralności rynku wewnętrznego oraz uniknięcia nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji. Komitet z niepokojem zauważył, że m. in. proponowany pułap

---

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32, zmieniona dyrektywą 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto, Dz.U. L 338 z 13.11.2004, str. 18.

² Ustanowiony na mocy art. 9 decyzji 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto, Dz.U. L 49 z 19.02.2004, str. 1.

znacznie przekracza zweryfikowany poziom emisji z 2005 r. i wezwał Komisję do sprawdzenia, czy instalacjom nie przydziela się większych uprawnień, niż jest to potrzebne. Komitet wezwał również Komisję do porównania proponowanego rozdziału z prognozami i środkami przewidzianymi przez Polskę dla sektorów uczestniczących i nieuczestniczących w systemie handlu uprawnieniami, ze szczególnym uwzględnieniem przyjętych założeń dotyczących wskaźników wzrostu oraz tendencji w zakresie emisyjności CO₂; do porównania rozdziału uprawnień przez Polskę do ostatnich i przewidywanych emisji; do zbadania uzasadnienia odstępstw od ostatnich i przewidywanych emisji w sektorze uczestniczącym w handlu uprawnieniami; oraz do dokładnego zbadania przewidywanego przechowywania uprawnień z pierwszego okresu handlu do wykorzystania w drugim okresie, w celu uniknięcia niesprawiedliwej dyskryminacji oraz przekonania się, czy plan Polski w wystarczającym stopniu gwarantuje, że cel z Kioto zostanie osiągnięty, biorąc pod uwagę, że wszelkie przechowane uprawnienia wykorzystują jednostki przyznanej ilości emisji na drugi okres handlu. Ponadto Komitet wezwał Komisję do upewnienia się w swojej ocenie planu, że Polska przestrzega wymogów dotyczących zakresu emisji w odniesieniu do instalacji energetycznego spalania, zgodnie z wytycznymi Komisji z 2005 r. oraz z ustaleniami ze spotkania Komitetu z dnia 31 maja 2006 r. Komitet wezwał również Komisję do zbadania założeń dotyczących wyliczenia wielkości rezerwy dla nowych uczestników w odniesieniu do spodziewanego wzrostu produkcji i emisji oraz w odniesieniu do wykorzystywania mocy produkcyjnych istniejących instalacji. Komitet stanowczo wezwał Komisję do dokładnego zbadania dopuszczalności - na mocy kryterium 12 załącznika III do dyrektywy - planowanych maksymalnych ilości CER³ i ERU⁴, które mogą być wykorzystane przez operatorów jako odsetek przydziałów dla każdej instalacji. Uwagi Komitetu ds. Zmian Klimatycznych zostały uwzględnione.

- (3) Krajowy plan rozdziału, ustalający całkowitą średnią ilość uprawnień na 284,648332 mln ton rocznie, oceniono zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku III oraz w art. 10 dyrektywy, uwzględniając wytyczne Komisji dla państw członkowskich dotyczące stosowania tych kryteriów⁵. Niektóre aspekty krajowego planu rozdziału uprawnień zostały uznane za niezgodne z tymi kryteriami, w szczególności z kryteriami 1, 2, 3, 5, 6, 10 i 12 załącznika III do dyrektywy.
- (4) Krajowy plan rozdziału uprawnień narusza kryteria 1, 2 i 3 załącznika III do dyrektywy, ponieważ całkowita ilość uprawnień, które mają zostać przydzielone jest wyższa, niż ilość wynikająca z ocen rzeczywistego i przewidywanego postępu, dokonanych zgodnie z decyzją 280/2004/WE oraz wyższa, niż wynika to z potencjału, w tym także potencjału technologicznego, działań objętych programem Wspólnoty na rzecz redukcji emisji. Kryteria 2 i 3 wprowadzają metodologię wykorzystującą najbardziej reprezentatywne dane dotyczące emisji, uwzględniając wzrost gospodarczy i stopień obniżenia emisyjności CO₂. Zgodnie z kryterium 1 całkowita ilość uprawnień, które mają zostać przydzielone, nie przekroczy ilości, która może być wymagana do rygorystycznego zastosowania kryteriów załącznika III.

---

³ „poświadczonego redukcji emisji” na podstawie art. 3 lit. n) dyrektywy

⁴ „jednostka redukcji emisji” na podstawie art. 3 lit. m) dyrektywy

⁵ Komunikat Komisji dotyczący wytycznych mających pomóc państwom członkowskim w stosowaniu kryteriów wymienionych w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE (COM (2003) 830 wersja ostateczna) oraz Komunikat Komisji dotyczący dalszych wytycznych w sprawie planów rozdziału uprawnień na okres handlu 2008 – 2012 w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (COM (2005) 703 wersja ostateczna).

- (5) W odniesieniu do kryterium 2 ostatnie dane zgłoszone przez Polskę⁶ wskazują, że rzeczywiste emisje gazów cieplarnianych z sektorów objętych systemem wspólnotowym wyniosły w Polsce w 2005 r. 203,057439 mln ton. Są to najbardziej wiarygodne i dokładne dane dotyczące emisji, które Komisja wykorzystuje do oceny w ramach kryteriów 2 i 3, ponieważ zostały one zgłoszone przez indywidualne instalacje w Polsce objęte systemem wspólnotowym i zostały niezależnie zweryfikowane zgodnie z art. 15 dyrektywy. Ponadto, po uwzględnieniu dostosowań dokonanych w celu odzwierciedlenia zmian w instalacjach objętych systemem w pierwszym i drugim okresie handlu uprawnieniami, dane te obejmują instalacje, które Polska objęła systemem wspólnotowym w okresie 2005-2007 r. Dane dotyczące emisji przedłożone przez Polskę w odniesieniu do wcześniejszych lat nie zostały zweryfikowane w sposób niezależny i spójny na odpowiednio wysokim poziomie dokładności, w związku z czym nie jest jasne, czy odpowiadają one liczbie instalacji, które Polska włączyła do systemu wspólnotowego, toteż są one mniej wiarygodne. Dlatego nie można wykluczyć, że zgłoszone przez Polskę dane dotyczące emisji w ubiegłych latach wyolbrzymiają rzeczywiste poziomy emisji. Punkt wyjścia, który zostałby obliczony jako średnia wartości niezależnie zweryfikowanych emisji w roku 2005 i innych danych przedstawionych przez Polskę, prawdopodobnie nie odzwierciedlałby rzeczywistych poziomów emisji i nie zapewniłby, że całkowite przydział nie jest nadmierny. W tym kontekście Komisja zauważa, że Polska zwiększyła zakres działań objętych dyrektywą między pierwszym a drugim okresem handlu uprawnieniami, zgodnie z wytycznymi Komisji⁷.
- (6) Komisja jest świadoma stanowiska reprezentowanego przez niektóre państwa członkowskie, lecz nieopartego przez Komitet ds. Zmian Klimatycznych, przemawiającego za uśrednieniem niezależnie zweryfikowanych danych dotyczących emisji z szacunkami państw członkowskich dotyczącymi emisji w innych latach w celu eliminacji skutków pojedynczych zdarzeń w danym roku. Jednak każdego roku występują różne czynniki, łącznie z czynnikami pogodowymi, które mają wpływ na łączne poziomy emisji i których wpływ na całkowite roczne poziomy emisji zazwyczaj równoważy się w danym roku. Komisja zbadała dostępność i jakość innych danych dotyczących emisji i zużycia energii sprzed 2005 r. Komisja nie posiada wystarczających dowodów, że wyraźna większość wyjątkowych okoliczności zaistniałych w 2005 r. miała skutki o podobnym charakterze, które mogłyby spowodować, że zweryfikowane dane dotyczące emisji z 2005 r. nie mogą być traktowane jako reprezentatywne. W związku z tym Komisja uważa, że w odniesieniu do Polski nie istnieją wystarczające powody, aby dostosowywać niezależnie zweryfikowane dane z 2005 r. dotyczące emisji, biorąc pod uwagę między innymi, że polski sektor elektroenergetyczny tylko w marginalnym stopniu polega na wykorzystaniu hydroelektrowni, które są uzależnione od opadów.
- (7) Komisja podkreśla, że podejście to jest również zgodne z wytycznymi Komisji stanowiącymi, że przydziały dla poszczególnych instalacji nie powinny opierać się na

---

⁶ Zweryfikowane dane z 2005 r. dotyczące emisji zgłoszone przez Polskę w dokumencie z dnia 29 grudnia 2006 r. są bardziej aktualne, niż ocena Komisji dokonana zgodnie z decyzją 280/2004/WE zawarta w dokumencie COM(2006)658 wersja ostateczna z 27 października 2006 r. oraz w załączniku SEC(2006)1412 z 27 października 2006 r., w związku z czym są one wykorzystane w niniejszej decyzji.

⁷ Punkt 36 dokumentu COM(2005)703 wersja ostateczna, objaśniony w „definicjach skoordynowanych” dodatkowych instalacji energetycznego spalania, zawartych w protokole ze spotkania Komitetu ds. Zmian Klimatycznych z dnia 31 maja 2006 r.

zmianach emisji z tych instalacji zaistniałych w pierwszym okresie⁸. Określenie całkowitej ilości uprawnień oraz dystrybucja tej całkowitej ilości między poszczególne instalacje to dwie różne kwestie, podlegające różnym względom. Podobnie, wytyczne Komisji dotyczące premii za wczesne działanie dotyczą rozdziału uprawnień na poziomie sektorów i instalacji, ale nie całkowitej ilości uprawnień, zgodnie z treścią odpowiedniego nagłówka⁹.

- (8) W odniesieniu do kryterium 3 Komisja zauważa, że aby zapewnić zgodność krajowego planu rozdziału z potencjałem, w tym także potencjałem technologicznym, działań objętych programem na rzecz redukcji emisji, wymagana jest rygorystyczna ocena całkowitych przydziałów opierająca się w szczególności na prognozach wzrostu gospodarczego i stopniu obniżenia emisyjności CO₂¹⁰. Komisja dokonała oceny dostępnych danych, łącznie z danymi dostępnymi publicznie, w celu obliczenia przewidywanych emisji w Polsce. W celu ustalenia całkowitej ilości uprawnień zgodnej z potencjałem, w tym także potencjałem technologicznym, działań objętych systemem Wspólnoty na rzecz redukcji emisji, niezależnie zweryfikowane łączne dane z 2005 r. dotyczące emisji z instalacji objętych systemem wspólnotowym zostały pomnożone przez dwa czynniki: prognozowany wzrost produktu krajowego brutto (PKB) oraz stopień obniżenia emisyjności CO₂, w okresie od 2005 r., za który dostępne są niezależnie zweryfikowane dane, do 2010 r. Komisja uważa, że prognoza na rok 2010 stanowi reprezentacyjną średnią pięcioletniego okresu 2008-2012, jako że jest on w środku tego okresu i w ocenie Komisji z perspektywy *ex-ante* stosowne jest założenie występowania w tym okresie pięcioletnim tendencji liniowej. Otrzymane dane porównuje się z przydziałami proponowanymi przez Polskę, w celu określenia, w jakim stopniu są one zgodne z kryterium 3, biorąc pod uwagę, że Polska zwiększyła zakres działań objętych dyrektywą między pierwszym a drugim okresem, zgodnie z dalszymi wytycznymi Komisji w odniesieniu do dodatkowych instalacji energetycznego spalania¹¹. Spośród wszystkich posiadanych danych, łącznie z danymi dostępnymi publicznie, Komisja uważa, że model PRIMES¹² oferuje najdokładniejsze

---

⁸ Rozdział 3.7, pkt 27 COM(2005)703 wersja ostateczna.

⁹ Rozdział 3.7, pkt 28 COM(2005)703 wersja ostateczna.

¹⁰ Patrz w szczególności pkt 11 COM(2005)703 wersja ostateczna.

¹¹ Punkt 36 dokumentu COM(2005)703 wersja ostateczna, objaśniony w „definicjach skoordynowanych” dodatkowych instalacji energetycznego spalania, zawartych w protokole ze spotkania Komitetu ds. Zmian Klimatycznych z dnia 31 maja 2006 r.

¹² PRIMES to model symulujący stan równowagi rynkowej w odniesieniu do popytu i podaży energii w państwach członkowskich UE. Model ustala równowagę poprzez znalezienie ceny dla każdego rodzaju energii w taki sposób, że ilość, jaką producenci chcą produkować, jest równa ilości, jaką konsumenci chcą wykorzystać. Równowaga jest stała (dla każdego okresu), ale powtarzalna z biegiem czasu w dynamicznych warunkach. Jest to model behawioralny, ale również przedstawia on w sposób jednoznaczny i szczegółowy dostępne technologie związane z popytem i podażą energii oraz technologie obniżające zanieczyszczenie. System ten stanowi odzwierciedlenie kwestii związanych z gospodarką rynkową, strukturą przemysłu, polityką dotyczącą energii i ochrony środowiska oraz prawodawstwem. Zakłada się, że powyższe kwestie wpływają na zachowania rynkowe podmiotów związanych z systemem energetycznym. Modułowa struktura PRIMES odzwierciedla podział podejmowania decyzji między podmioty, które indywidualnie decydują o popycie, podaży, połączeniu popytu i podaży oraz o cenach. Następnie część modelu PRIMES zajmująca się integracją rynkową dokonuje symulacji oczyszczania rynku. PRIMES jest modelem ogólnego przeznaczenia. Został on stworzony do celów prognozowania, tworzenia scenariuszy i analiz wpływu polityk. Model ten obejmuje prognozy średnio- i długoterminowe. Jest to system modułowy umożliwiający wykorzystywanie całego modelu lub częściowe wykorzystanie modułów dla celów określonych badań dotyczących energii. Dalsze informacje dostępne są na stronie internetowej: <http://www.e3mlab.ntua.gr/>.

i najbardziej wiarygodne dane szacunkowe dotyczące wzrostu PKB¹³ oraz stopnia obniżenia emisyjności CO₂. Model PRIMES od dawna jest wykorzystywany do analizy środków politycznych dotyczących energii i klimatu, a jego założenia bazowe¹⁴ są regularnie uaktualniane w celu odzwierciedlenia najbardziej prawdopodobnych przyszłych tendencji. Ponadto założenia bazowe są zatwierdzane przy udziale ekspertów z państw członkowskich. Ostatnie uaktualnienie zostało opublikowane w 2006 r. Komisja nie posiada innego źródła danych, które oferowałyby porównywalny poziom spójności i dokładności we wszystkich państwach członkowskich, zapewniając w ten sposób ich równe traktowanie.

- (9) Model PRIMES został zastosowany na podstawie spójnego zestawu założeń i metodologii dla celów publikacji Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu „Europejskie tendencje dotyczące energii i transportu”¹⁵ oraz publikacji Dyrekcji Generalnej ds. Środowiska zawierającej obliczenie scenariuszy bazowych w celu przeglądu dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji¹⁶. Dane dotyczące PKB i emisyjności CO₂ w 2005 r. są jednakowe w obu publikacjach, natomiast dane dotyczące emisyjności CO₂ w 2010 r.¹⁷ różnią się¹⁸. W przypadku niewielkiego ograniczenia emisji CO₂ zamiast jeszcze mniej rygorystycznego ograniczenia, emisyjność CO₂ ulegnie dalszemu obniżeniu z biegiem czasu, ze względu na większą zachętę dla operatorów, aby ograniczać emisje.
- (10) Wprowadzenie w 2005 r. systemu wspólnotowego oraz zdecydowane zaangażowanie UE i państw członkowskich w walkę ze zmianami klimatycznymi stanowią jasny i trwały sygnał dla operatorów instalacji objętych systemem wspólnotowym, że emitowanie gazów cieplarnianych powoduje koszty ekonomiczne, które w przyszłości

---

¹³ Założenia dotyczące wzrostu PKB opierają się na prognozach Dyrekcji Generalnej ds. Gospodarczych i Finansowych z kwietnia 2005 r. dla okresu krótko- (2004-2006) i długoterminowego (2005-2030). W szczególności prognozy krótkoterminowe zaczerpnięto z prognoz gospodarczych Komisji Europejskiej z wiosny 2005 r. (EUROPEAN ECONOMY, nr 2/2005, Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, ISBN92-894-8881-6), opublikowane również na stronie internetowej: http://europa.eu.int/comm/economy_finance/publications/european_economy/2005/ee205en.pdf.

Prognozy długoterminowe zostały zaczerpnięte z publikacji Komisji Europejskiej, DG ECFIN „Długoterminowe prognozy dotyczące wydajności pracy i potencjalnego wzrostu w państwach UE-25 do roku 2050” (notatka informacyjna dla członków grupy roboczej EPC zajmującej się starzeniem się społeczeństwa)”, ECFIN/50485/04-EN.

¹⁴ Przykładami założeń bazowych są przyszłe zmiany dotyczące ludności, ceny paliw itd.

¹⁵ Europejskie tendencje dotyczące energii i transportu do 2030 r. – uaktualnienie z 2005 r., Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Energii i Transportu 2006, przygotowane przez Instytut Komunikacji i Systemów Komputerowych Państwowej Politechniki w Atenach (ICCS-NTUA), E3M-Lab, Grecja, autorzy: Dr L. Mantzos i prof. P. Capros, opublikowane na następującej stronie internetowej Komisji: http://ec.europa.eu/dgs/energy_transport/figures/trends_2030_update_2005/energy_transport_trends_2030_update_2005_en.pdf

¹⁶ Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza Scenariusze bazowe zostały opublikowane na następującej stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/environment/air/baseline.htm>

¹⁷ „Emisyjność CO₂” może być definiowana w różny sposób, dla celów niniejszej decyzji jest rozumiana jako związek pomiędzy emisjami CO₂ a jednostką PKB (bardziej precyzyjna definicja znajduje się poniżej).

¹⁸ Ze względu na wprowadzenie niewielkich ograniczeń dotyczących emisji CO₂, emisyjność CO₂ w 2010 r. ulegnie poprawie w scenariuszu „niewielkich ograniczeń dotyczących emisji CO₂” zawartym w publikacji zawierającej wyliczenie scenariuszy bazowych dla potrzeb przeglądu dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji; scenariusz zawarty w publikacji „Europejskie tendencje dotyczące energii i transportu” opiera się na jeszcze mniej rygorystycznym ograniczeniu emisji CO₂.

będą jeszcze znaczniejsze. Takie stanowisko umacnia długoterminowe zachęty ekonomiczne służące ograniczaniu emisji. W konsekwencji emisyjność CO₂ ulegnie obniżeniu z biegiem czasu przynajmniej w tempie określonym w scenariuszu niewielkiego ograniczenia emisji CO₂ i niestosowania wychwytywania i sekwestracji dwutlenku węgla (CCS)¹⁹.

- (11) Komisja uważa, że taki stopień obniżenia emisyjności CO₂ nie odzwierciedla odpowiednio najbardziej prawdopodobnych przyszłych tendencji, ponieważ nie uwzględnia on wszystkich stosownych czynników, łącznie z ostatnimi zmianami. Oprócz zachęt ekonomicznych stworzonych przez system wspólnotowy operatorzy będą prawdopodobnie w coraz większym stopniu inwestować w technologie energooszczędne w celu ograniczenia kosztów paliwa i elektryczności. Ponadto w coraz większym stopniu, ze względu na politykę oraz środki stosowane przez UE i państwa członkowskie, a także ze względu na opinię publiczną, będą oni wzmagali wysiłki dążąc do innowacji w dziedzinie metod energooszczędnych, co będzie stanowiło skuteczne działanie przeciwko zmianom klimatycznym. Na poziomie unijnym wspólne działania dążące do zmniejszenia zależności od importu energii oraz środki określone w planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii²⁰ mające na celu wykorzystanie potencjału UE w dziedzinie oszczędności energii przyczynią się do osiągnięcia większych oszczędności energii oraz ograniczenia emisyjności CO₂.
- (12) Komisja uważa, że połączony efekt wzmożonego zastosowania środków dotyczących oszczędności energii określonych w planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii oraz istnienie ograniczenia emisji CO₂ dzięki systemowi wspólnotowemu doprowadzi do osiągnięcia rocznego tempa obniżenia emisyjności CO₂ dla każdego państwa członkowskiego przekraczającego stopień określony w scenariuszu niewielkiego ograniczenia emisji CO₂. W związku z powyższym Komisja uważa za niezbędną dalsze obniżenie bezwzględnej wartości emisyjności CO₂ wynikającej ze scenariusza niewielkiego ograniczenia emisji CO₂. Niewielkie ograniczenie emisji CO₂ w ramach systemu unijnego prowadzi na poziomie UE do przeciętnej rocznego obniżenia emisyjności CO₂ wynoszącej 2,37 %²¹. Komisja uważa jednak, że wielkość i znaczenie dodatkowych środków określonych w planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii uzasadniają założenie podobnego efektu również w jego przypadku. Jednak uwzględniając potencjalne częściowe nakładanie się obu instrumentów politycznych oraz fakt, że nie wszystkie środki określone w planie

---

¹⁹ Biorąc pod uwagę, że wysoce nieprawdopodobne jest, aby wychwytywanie i sekwestracja dwutlenku węgla (CCS) były dostępne w znacznym stopniu w okresie 2008-2012. Scenariusz niewielkiego ograniczenia emisji CO₂ i niestosowania CCS dla poszczególnych państw członkowskich przedstawiono na następującej stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/environment/air/baseline.htm>. Stosowne dane dla poszczególnych państw członkowskich znajdują się w arkuszu „Streszczenie równowagi energetycznej i wskaźników (B)” pod pozycją „Wskaźniki głównych systemów energetycznych”. Pod tą pozycją dane dotyczące PKB (w mld EUR'00) znajdują się w drugim rzędzie, a dane dotyczące emisji CO₂ na PKB (w t CO₂/mln EUR'00), które Komisja uważa za odpowiednio wyrażające emisyjność CO₂, znajdują się w drugim rzędzie.

²⁰ Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału; Komunikat Komisji, COM(2006)545 wersja ostateczna.

²¹ Jak stwierdzono w scenariuszu niewielkiego ograniczenia emisji CO₂ dla UE-25 zawartym w scenariuszach bazowych stworzonych dla potrzeb przeglądu dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji (<http://ec.europa.eu/environment/air/baseline.htm>), bezwzględna wartość emisyjności CO₂ w UE w 2005 r. wynosi 391 ton na PKB równy milion EUR (wartość z roku 2000). Dla roku 2010 wartość ta wynosi 346,8 ton na PKB równy milion EUR. Dlatego całkowity stopień poprawy w okresie 2005-2010 wynosi 346,8/391, czyli 0,887 lub 11,3 %. Stopień przeciętnego rocznego obniżenia emisyjności CO₂ w UE wynosi (346,8/391)^{1/5}, czyli 0,9763, czyli 2,37 %.

działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii mogą zostać w pełni wdrożone do 2010 r., Komisja uważa, że odpowiedni dodatkowy roczny stopień obniżenia emisyjności CO₂ należy obniżyć. W szczególności w celu wykluczenia potencjalnego zawyżenia szacunków dotyczących całkowitych skutków, Komisja przyjmuje konserwatywny szacunkowy stopień dalszego dodatkowego rocznego obniżenia emisyjności CO₂ wynoszący 0,5 %, co odpowiada całkowitemu dodatkowemu rocznemu obniżeniu emisyjności CO₂ wynoszącego 2,5 %²² w okresie 2005-2010 w porównaniu ze scenariuszem niewielkiego ograniczenia emisji CO₂. Dlatego w celu odpowiedniego odzwierciedlenia rzeczywistej sytuacji Komisja uważa za konieczne oparcie oceny dotyczącej kryterium 3 załącznika III do dyrektywy na stopniu obniżenia emisyjności CO₂ przekraczającym stopień obniżenia określony w scenariuszu niewielkiego ograniczenia emisji CO₂ o 2,5 % w pięcioletnim okresie 2005-2010.

- (13) W świetle powyższego tabela zamieszczona poniżej zawiera dane dotyczące rozwoju sytuacji w Polsce w latach 2005-2010 w wartościach bezwzględnych w odniesieniu do PKB i emisyjności CO₂. W tabeli wskazano również odnośne względne czynniki zmian i wskaźniki wzrostu w latach 2005-2010:

Element obliczenia	2005	2010	Względne czynniki zmian 2005-2010	Wskaźnik wzrostu 2005-2010
PKB ²³	211,1	267,0 ²⁴	1,264803 ²⁵	26,4803% ²⁶
Emisyjność CO ₂ ²⁷	1374,9	1109,1		
Emisyjność CO ₂ z dodatkową		1081,373 ²⁸	0,786510 ²⁹	-21,3489 ³⁰

²² $1,005 \uparrow 5 = 1,02525$, po zaokrągleniu 2,5 %.

²³ Liczba wyrażona w miliardach EUR, wartość z roku 2000.

²⁴ Dyrekcja Generalna ds. Gospodarczych i Finansowych opublikowała „Prognozy gospodarcze z jesieni 2006 r.” w listopadzie 2006 r. w EUROPEAN ECONOMY. Nr 5/2006, Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, ISSN 0379-0991 oraz na stronie internetowej Komisji: http://ec.europa.eu/economy_finance/publications/european_economy/2006/ee506en.pdf. W celu uwzględnienia najbardziej aktualnych danych dostępnych Komisji, wartość PKB dla roku 2010 występująca w wyżej wymienionej publikacji „Europejskie tendencje dotyczące energii i transportu” oraz wartość przyjęta dla obliczeń scenariuszy bazowych dla potrzeb przeglądu dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji została przyjęta w następujący sposób: najpierw oblicza się średni roczny współczynnik wzrostu PKB w latach 2005-2010 na podstawie danych zawartych w publikacji „Europejskie tendencje dotyczące energii i transportu”, czyli $(265,4/211,1) \uparrow (1/5)$, czyli 1,046845. Następnie średni roczny współczynnik zmian zastępuje się bardziej aktualnymi współczynnikami zmian pochodzącymi z „Prognoz gospodarczych z jesieni 2006” dla tych lat, dla których są one dostępne (patrz str. 92), czyli dla lat 2006 (współczynnik 1,052), 2007 (współczynnik 1,047) i 2008 (współczynnik 1,048). Dla lat 2009 i 2010 przyjmuje się średni roczny współczynnik zmian obliczony wg pierwszej metody. Następnie oblicza się całkowity współczynnik zmian na lata 2005-2010 poprzez pomnożenie rocznych współczynników zmian, czyli $1,052 * 1,047 * 1,048 * 1,046845 * 1,046845$. Komisja nie bierze pod uwagę danych z prognozy tymczasowej z lutego 2007 r. opublikowanej przez Dyrekcję Generalną ds. Gospodarczych i Finansowych w dniu 16 lutego 2007 r. ponieważ są one dostępne tylko dla siedmiu państw członkowskich i w związku z tym nie stanowią wystarczająco spójnej i równej podstawy danych dla całej UE.

²⁵ $267,0/211,1$

²⁶ $((267,0/211,1)-1)\%$

²⁷ Liczba wyrażona w stosunku emisji CO₂ do PKB (w tonach CO₂ na mln EUR, wartość z roku 2000).

²⁸ $1109,1 * (1-0,025)$. Dodatkowa poprawa o 2,5 % wyrażona matematycznie współczynnikiem $(1-0,025)$.

²⁹ $1109,1 * (1-0,025) / 1374,9$

³⁰ $((1109,1 * (1-0,025) / 1374,9) - 1)\%$. Liczba ujemna oznacza obniżenie emisyjności CO₂, co oznacza, że ilość CO₂ wyemitowanego w celu wyprodukowania jednostki PKB zmniejsza się z czasem.

poprawą o 2,5 %				
-----------------	--	--	--	--

Na tej podstawie poniższa tabela przedstawia pierwszy etap wyliczenia nadmiernych rocznych przydziałów na okres 2008-2012, czyli różnicy między średnimi rocznymi przydziałami zaproponowanymi przez Polskę a przydziałami wynikającymi z rygorystycznego zastosowania kryteriów 2 i 3 z wykorzystaniem informacji udostępnionych dotychczas Komisji przez Polskę. Konkretnie jest to iloczyn całkowitych sprawdzonych danych za 2005 r. dotyczących emisji dla 1035 z 1088 instalacji objętych pierwszym okresem handlu 2005-2007³¹ (powiększonych o współczynnik korygujący dla pozostałych 53 niezwyfikowanych instalacji za rok 2005)³² oraz względnych współczynników zmian PKB i emisyjności CO₂ w latach 2005-2010, zgodnie z tabelą powyżej. Dodatkowo otrzymana wartość została zwiększona w celu uwzględnienia skutków zwiększenia zakresu działań między pierwszym a drugim okresem handlu uprawnieniami, zgodnie z wytycznymi Komisji w odniesieniu do dodatkowych instalacji energetycznego spalania, z wykorzystaniem danych przewidywanych przez Polskę dotyczących rozdziału między przedmiotowe dodatkowe instalacje:

<u>Pierwszy</u> etap wyliczenia nadmiernych rocznych przydziałów na okres 2008-2012 (wszystkie dane w mln ton równoważnika CO ₂)						
Zweryfikowane dane dotyczące emisji z roku 2005 przedłożone do tej pory przez Polskę	Korekta uwzględniająca średnie roczne przydziały dla pozostałych niesprawdzonych instalacji w latach 2005-2007	Zweryfikowane dane dotyczące emisji z 2005 r. pomnożone przez względne współczynniki i zmian 2005-2010 dla PKB i emisyjności CO ₂	Skutki zwiększenia zakresu działań między pierwszym a drugim okresem handlu uprawnieniami w odniesieniu do dodatkowych instalacji energetycznego spalania	Otrzymana roczna średnia całkowita ilość dla lat 2008-2012 (która zostanie zmniejszona w <u>drugim</u> etapie wyliczenia)	Średnie roczne przydziały w oparciu o proponowany krajowy plan rozdziału	Średnie roczne nadmierne przydziały (które zostaną zwiększone w <u>drugim</u> etapie wyliczenia)
203,057439	0,23063	202,226995 ³³	6,2884	208,515395 ³⁴	284,648332	76,132937 ³⁵

W drugim etapie wyliczenia należy dokonać korekty danych wynikających z pierwszego etapu wyliczenia. Dane zawarte w dwóch kolumnach z lewej strony powyższej tabeli dotyczą 1088 instalacji uwzględnionych przez Polskę w okresie 2005-2007. Jednakże w drugim etapie handlu 2008-2012 Polska zamierza objąć systemem tylko 941 instalacji. Znaczna część spadku liczby instalacji wynika z wykorzystania przez Polskę zasad elastyczności państw członkowskich określonych

³¹ Zgodnie z danymi przekazanymi przez Polskę w dokumencie z dnia 29 grudnia 2006 r. dla 1035 instalacji z całkowitej liczby 1088 instalacji. Zweryfikowane dane dotyczące emisji dla pozostałych 53 instalacji nie są jeszcze dostępne.

³² Przybliżenia dokonano uwzględniając średnią wielkość rocznych przydziałów dla tych instalacji w okresie 2005-2007.

³³ $(203,057439 + 0,23063) * 1,264803 * 0,786510$

³⁴ $(203,057439 + 0,23063) * 1,264803 * 0,786510 + 6,2884$

³⁵ $284,648332 - [(203,057439 + 0,23063) * 1,264803 * 0,786510 + 6,2884]$

w pkt 40 i w załączniku 9 do dalszych wytycznych Komisji³⁶, zwłaszcza w odniesieniu do instalacji zajmujących się wytwarzaniem produktów ceramicznych. Polska powinna jeszcze określić i przekazać Komisji nazwy instalacji, które zostaną wyłączone oraz całkowite skutki ilościowe wynikające ze zmniejszenia liczby instalacji. W celu określenia wielkości korekty w drugim etapie wyliczenia, zweryfikowane dane z 2005 r. dotyczące emisji w odniesieniu do instalacji, które planuje się wyłączyć z drugiego okresu handlu uprawnieniami w porównaniu z pierwszym okresem handlu należy pomnożyć przez względne współczynniki zmian w latach 2005-2010 dla PKB i emisyjności CO₂, zgodnie z powyższą tabelą umieszczoną w niniejszej decyzji.

Całkowite średnie roczne nadmierne przydziały to suma danych wynikających z pierwszego i drugiego etapu wyliczenia, zaś ostateczną dozwoloną średnią roczną całkowitą ilość oblicza się poprzez odjęcie korekty obliczonej w drugim etapie od średniej rocznej całkowitej ilości za okres 2008-2012 wyliczonej w pierwszym etapie.

Biorąc pod uwagę, że w latach 2008-2012 proponowane przydziały przekraczają poziom emisji, z uwzględnieniem wzrostu PKB i stopnia obniżenia emisyjności CO₂, Komisja uważa, że średnie roczne nadmierne przydziały planowane przez Polskę na okres 2008-2012 wynoszące 76,132937 mln ton zgodnie z wyliczeniem z pierwszego etapu, oraz korekta, która musi zostać wyliczona w drugim etapie zgodnie z powyższymi wskazaniem, stoją w sprzeczności z kryteriami 1,2 i 3.

- (14) Polska zaproponowała włączenie do całkowitej ilości emisji przydziału 6,2884 miliona uprawnień rocznie w odniesieniu do dodatkowych instalacji energetycznego spalania, które nie były objęte planem na pierwszy okres. Przydziały dla tych instalacji należy przyznawać zgodnie z ogólną metodologią określoną w krajowym planie rozdziału, i jedynie w takim stopniu, w jakim emisje z tych instalacji zostały uzasadnione i zweryfikowane, oraz powinny one dotyczyć wyłącznie dodatkowych rodzajów działalności przedmiotowych instalacji, ale nie działalności instalacji uwzględnionej już w pierwszym okresie handlu uprawnieniami, tak aby uniknąć podwójnego liczenia.
- (15) Zgodnie z art. 3 ust. 1 decyzji 2006/780/WE³⁷ Polska jest zobowiązana do uwzględnienia w całkowitej ilości uprawnień na okres 2008-2012 rezerwy uprawnień stworzonej dla każdego projektu, jeżeli przed upływem terminu powiadamiania o krajowym planie rozdziału określonym w art. 9 ust. 1 dyrektywy Polska wydała pisma zatwierdzające realizację projektu na swoim terytorium, zobowiązując się do wydania jednostek redukcji emisji (ERU) dla projektów prowadzących do redukcji lub ograniczeń emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy. Zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji 2006/780/WE Polska może również uwzględnić w całkowitej ilości uprawnień na okres 2008-2012 dodatkową rezerwę uprawnień, jeżeli po podjęciu decyzji zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy zamierza ona wydać pisma zatwierdzające realizację projektów II zobowiązując się do wydania ERU do dnia 31 grudnia 2012 r. dla projektów prowadzących do redukcji lub ograniczeń emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy. Zgodnie z krajowym planem rozdziału oraz odpowiedziami na

---

³⁶ COM (2005)703 wersja ostateczna.

³⁷ Decyzja Komisji 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto, Dz.U. L 316/12 z 16.11.2006.

pytania Komisji, Polska zatwierdziła takie projekty i zapowiedziała, że proponuje się stworzenie rezerwy zgodnie z art. 3 ust. 1 decyzji 2006/780/WE. Jednak Komisja uważa, że na obecnym etapie nie istnieje wystarczająca pewność, że Polska ujęła w rezerwie wszystkie skutki podwójnego liczenia w odniesieniu do odnośnych projektów. W szczególności w przypadku projektów związanych z wychwytywaniem metanu dochodzi do podwójnego liczenia, jeżeli metan jest spalany w celu wytwarzania energii elektrycznej. Polska jest zobowiązana prawidłowo wdrożyć art. 11b dyrektywy oraz decyzję 2006/780/WE poprzez uwzględnienie wszystkich skutków podwójnego liczenia w odniesieniu do odnośnych projektów, zwiększając wielkość rezerwy i powiadamiając o tym Komisję.

- (16) Wielkość rezerwy uprawnień stworzonej przez Polskę zgodnie z art. 3 ust. 1 lub art. 3 ust. 2 decyzji 2006/780/WE należy uwzględnić w całkowitej ilości uprawnień równej 208,515395 mln ton, pomniejszonej o korektę wynikającą z drugiego etapu wyliczenia określonego w motywie 13, wyliczoną zgodnie z kryteriami 1,2, i 3 załącznika III do dyrektywy przed podjęciem ostatecznej decyzji dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy. Wystąpienie redukcji lub ograniczenia emisji z instalacji objętych zakresem dyrektywy wynikające z projektów, dla których Polska jako państwo, w którym realizowany jest projekt, wydała ERU prowadzi do niższych emisji z rodzajów działalności objętych dyrektywą, a w związku z tym do odpowiedniej poprawy potencjału odpowiednich działań objętych dyrektywą w celu redukcji emisji zgodnie z kryterium 3 załącznika III do dyrektywy, tak że można dokonać wyłącznie odpowiednio niższego przydziału dla instalacji prowadzących odnośną działalność. Jednak Polska może zwiększyć całkowitą roczną średnią ilość emisji w odniesieniu do projektów, które były realizowane już w 2005 r. i w tymże roku doprowadziły do redukcji lub ograniczenia emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy w takim stopniu, w jakim redukcje lub ograniczenia emisji wynikające z tych projektów zostały uzasadnione i zweryfikowane. Dzieje się tak dlatego, że w ostatnim przypadku potencjalne skutki podwójnego liczenia zostały już odzwierciedlone w sprawdzonych danych z 2005 r. dotyczących emisji z działań objętych zakresem dyrektywy, tak więc również w wyliczeniu całkowitej ilości uprawnień dozwolonych w ramach kryteriów 1,2 i 3 dyrektywy.
- (17) Kryterium 3 załącznika III do dyrektywy wymaga, aby krajowy plan rozdziału był zgodny z potencjałem, w tym także potencjałem technologicznym, działań objętych systemem na rzecz redukcji emisji. Jak wyjaśniono powyżej, całkowita średnia roczna ilość uprawnień równa 208,515395 mln ton, pomniejszona o korektę wynikającą z drugiego etapu wyliczenia określonego w motywie 13, jest zgodna z kryteriami 1, 2, i 3 załącznika III do dyrektywy. Dlatego wszelkie uprawnienia, które Polska zdecyduje się przyznać zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy (przechowywanie) nie mogą przekroczyć tej ilości, zaś od całkowitej dozwolonej średniej rocznej ilości uprawnień należy odjąć średnią roczną uprawnień, które Polska zdecyduje się przyznać zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy, czyli jedną piątą całkowitej ilości wynikającej z pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2 dyrektywy, w celu zapewnienia zgodności krajowego planu rozdziału z kryterium 3. Jeżeli uprawnienia przyznane zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy nie zostaną uwzględnione w całkowitej ilości przydziałów, całkowita ilość uprawnień przekroczyłaby poziom 208,515395 mln ton, pomniejszony o korektę wynikającą z drugiego etapu wyliczenia określonego w motywie 13, zgodny z potencjałem w zakresie redukcji emisji. W przeciwnym przypadku na działania objęte systemem wspólnotowym w Polsce przeznaczonyby w sumie więcej uprawnień, niż jest to potrzebne w celu uwzględnienia emisji w pierwszym pięcioletnim okresie określonym w art. 11 ust. 2 dyrektywy.

- (18) Wymóg odjęcia uprawnień, które mają zostać przyznane zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy nie kwestionuje możliwości wykorzystania przez Polskę tego przepisu, w przypadku gdy poszczególni operatorzy redukują emisje w danym okresie handlu uprawnieniami poprzez inwestycje zapewniające rzeczywiste redukcje emisji. Indywidualny operator może otrzymać uprawnienia zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy odpowiadające jego indywidualnym oszczędnościom emisji w dodatku do indywidualnego przydziału otrzymanego na podstawie ogólnej metodologii planu w następnym okresie oraz niezależnie od tego przydziału. Dlatego przyznawanie uprawnień zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy jest możliwe z korzyścią dla poszczególnych operatorów. Innymi słowy powyższy wymóg gwarantuje wyłącznie, że całkowity przydział uprawnień w pierwszym pięcioletnim okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy, bierze pod uwagę uprawnienia z trzyletniego okresu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 dyrektywy, na przyznanie których Polska zdecyduje się zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy, tak że całkowita ilość uprawnień jest zgodna z potencjałem w zakresie redukcji emisji w pierwszym pięcioletnim okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy. W świetle wymogu odjęcia uprawnień przyznanych zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy, Polska musi zdecydować o ilości, której to dotyczy, przed podjęciem ostatecznej decyzji dotyczącej krajowego rozdziału uprawnień zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy.
- (19) Na podstawie kryterium 5 załącznika III do dyrektywy Komisja zbadała również zgodność polskiego krajowego planu rozdziału uprawnień z postanowieniami Traktatu, w szczególności jego art. 87 i 88. Komisja uznaje, że przydział bezpłatnych uprawnień dla niektórych działań wprowadza selektywną korzyść ekonomiczną dla przedsiębiorstw, która może prowadzić do zakłócenia konkurencji i wpłynąć na handel wewnątrzspółnotowy. Przydział bezpłatnych uprawnień wydaje się być środkami przypisanymi do państw członkowskich i obejmować wykorzystanie zasobów państwowych do tego stopnia, że ponad 90 % uprawnień przyznaje się bezpłatnie. Komisja zauważa, że Polska zamierza, jak umożliwia to art. 10 dyrektywy, wystawić na aukcji prawie 10 % uprawnień, ale nie można wykluczyć, że ponad 90 % uprawnień zostanie przydzielonych bezpłatnie. Dodatkowo kwestie przypisywalności i zasobów państwowych stają się coraz bardziej istotne w drugim okresie handlu, jako że udział od 2008 r. w międzynarodowym handlu uprawnieniami do emisji i w pozostałych elastycznych mechanizmach: czystego rozwoju oraz wspólnego wdrażania, umożliwia państwom członkowskim swobodne podejmowanie dalszych decyzji wpływających na ich budżet i na ilość uprawnień unijnych przyznawanych przemysłowi. W szczególności, jako że wszystkie przydziały muszą od początku drugiego okresu handlu uprawnieniami być uwzględnione w przyznanych jednostkach emisji³⁸, zbywalnych między umawiającymi się stronami, każdy przydział bezpośrednio obniża ilość przyznanych jednostek emisji, które państwo członkowskie może sprzedać innym umawiającym się stronom, lub też powoduje wzrost potrzeby nabycia takich przyznanych jednostek emisji. Ma to w równym stopniu zastosowanie do uprawnień wydawanych zgodnie z art. 13 ust. 2 akapit drugi, całkowicie według uznania państw członkowskich, co Polska zamierza uczynić. Komisja uważa więc na tym etapie, że plan mógłby potencjalnie oznaczać udzielenie pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu. Na podstawie informacji przekazanych przez

---

³⁸ Artykuł 45 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 386 z 29.12.2004, str. 1.

Polskę Komisja nie może na tym etapie uznać z całą pewnością, że jakkolwiek ewentualna pomoc udzielona w ramach krajowego planu rozdziału uprawnień jest zgodna z ogólnymi celami w zakresie ochrony środowiska według dyrektywy oraz konieczna do ich osiągnięcia. Niezgodność z kryteriami 1, 2 i 3 zasadniczo zagraża ogólnym celom systemu handlu uprawnieniami do emisji dotyczącym środowiska. Komisja uważa, że w takiej sytuacji korzyści dla środowiska płynące z jakiegokolwiek pomocy związanej z uprawnieniami mogą nie być wystarczające, by zrównoważyć zakłócenie konkurencji, o którym mowa powyżej. Komisja zwraca w szczególności uwagę, że przydział uprawnień przekraczający przewidywane emisje nie będzie wymagał od beneficjentów wykazania efektu środowiskowego w zamian za otrzymane korzyści. Dlatego Komisja nie może na tym etapie wykluczyć, że każda powiązana z uprawnieniami pomoc zostanie uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.

- (20) Ponadto zgodnie z kryterium 5 załącznika III do dyrektywy, Komisja jest zdania, że Polska musi powiadomić Komisję, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu, o wszelkich przepisach krajowych dotyczących zamierzonego zastosowania przez Polskę art. 13 ust. 2 drugie zdanie dyrektywy. Na obecnym etapie Komisja uważa, że przyznawanie uprawnień zgodnie z art. 13 ust. 2 drugie zdanie dyrektywy, niewymagające wykazania przez beneficjentów efektu środowiskowego polegającego na osiągnięciu udowodnionych rzeczywistych redukcji emisji w okresie trzyletnim, o którym mowa w art. 11 ust. 1 dyrektywy, mogłoby stanowić pomoc państwa, która prawdopodobnie zostałaby uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.
- (21) Zgodnie z kryterium 5 załącznika III do dyrektywy Komisja zbadała również zamierzone udzielanie premii niektórym instalacjom z tytułu wczesnych działań, stosowania biomasy i kogeneracji. Udzielanie premii jest zgodne z kryteriami 7 i 8 załącznika III do dyrektywy, ale jako że stanowią one dodatek do przydziałów wyliczonych na podstawie spodziewanych potrzeb instalacji, prowadzi to do przyznania ostatecznego przydziału przewyższającego przewidywane potrzeby niektórych instalacji. Chęć wspierania wczesnych działań, wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz kogeneracji może stanowić uzasadnienie pewnej różnicy w przydziałach, ale nie może stanowić uzasadnienia dla przydzielania instalacjom uprawnień wykraczających poza ich spodziewane potrzeby, ponieważ stanowi to nadmierne korzyści dla przedmiotowych instalacji, naruszające kryterium 5 załącznika III do dyrektywy. Z tych samych względów Komisja nie może na tym etapie i na podstawie obecnie posiadanych informacji wykluczyć, że pomoc państwa związana z przydziałami zostanie częściowo uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.
- (22) Zgodnie z kryterium 5 załącznika III do dyrektywy Komisja zbadała również metodologię, za pomocą której Polska ma zamiar przydzielać uprawnienia na poziomie sektora i instalacji. Komisja zauważa, że przydziały polegają w znacznym stopniu na prognozach wzrostu przygotowanych przez operatorów instalacji i stowarzyszenia sektorowe, i że w przypadku poszczególnych sektorów istnieją różne podejścia w odniesieniu do przydziałów. Szacowane ilości opierają się na wielu subiektywnych założeniach, które trudno jest sprawdzić w sposób obiektywny. W proces weryfikacji danych zaangażowani byli eksperci niezależni od beneficjentów, jednak Polska nie wykazała, że weryfikacja ta została przeprowadzona w sposób spójny i z odpowiednim uwzględnieniem wszystkich aspektów. Komisja uważa, że dane nie były poddane krytycznemu i systematycznemu przeglądowi w świetle np.

wykorzystywania mocy produkcyjnych i ich limitów, tendencji dotyczących importu i eksportu, rozwoju technologii i zmian makroekonomicznych. Pomimo prośby Komisji Polska nie przedłożyła szczegółów stanowiących podstawę przyjęcia zamierzonych przydziałów w ilości znacząco przekraczającej zweryfikowane dane z 2005 r. pomnożone przez średni wskaźnik wzrostu. Należy również zauważyć, że różnica między całkowitą ilością przydziałów dozwolonych w ramach kryteriów, 1, 2 i 3 wyliczoną w motywie 13 a sumą potrzeb sektora zgłoszonych przez Polskę jest bardzo znacząca. Dlatego ze względu na brak wystarczających zabezpieczeń, zastosowanie proponowanej metodologii rozdziału uprawnień może doprowadzić do przyznania nadmiernych korzyści pewnym sektorom lub instalacjom w świetle kryterium 5 załącznika III do dyrektywy. Dlatego też Komisja nie może na tym etapie i na podstawie obecnie posiadanych informacji wykluczyć, że pomoc państwa związana z przydziałami zostanie częściowo uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.

- (23) Ponadto zgodnie z kryterium 5 załącznika III do dyrektywy Komisja zbadała również metodologię, za pomocą której Polska ma zamiar przydzielać uprawnienia dla sektora energetycznego. Uprawnienia przydziela się wyłącznie na podstawie danych dotyczących produkcji i poziomu emisji SO₂ w 2005 r. Tak wąski zakres danych wydaje się być niewystarczający dla odzwierciedlenia przeciętnych warunków produkcji w poszczególnych instalacjach w okresie 2008-2012. Przyjęcie takiego podejścia niekoniecznie zapobiegnie dokonywaniu przydziałów przewyższających spodziewane potrzeby dla tych instalacji, które w 2005 r. miały wyjątkowo wysoki poziom produkcji, a prawdopodobnie będzie stanowiło dyskryminację tych instalacji, które z jakichkolwiek powodów miały w tym roku niski poziom produkcji. Dyskryminacji takiej nie można uzasadniać celami związanymi z ochroną środowiska naturalnego. Rozdział uprawnień na podstawie emisji SO₂ wyróżnia także niektóre instalacje, działając na niekorzyść innych instalacji, i może doprowadzić do dokonania przydziałów przekraczających przewidywane potrzeby dla instalacji o najniższych poziomach emisji SO₂. Wprowadzenie takiego rozróżnienia może zostać uznane za niewłaściwe, ponieważ nie służy ono celom dyrektywy 2003/87/WE. Może ono także nie służyć celom dyrektywy 2001/80/WE³⁹, ponieważ inwestycje mające na celu redukcję emisji SO₂ byłyby i tak wymagane w przypadku, gdyby zakład chciał produkować określone ilości, tzn. nie jest jasne, do jakiego stopnia pomoc związana z przydziałami doprowadzi do poprawy norm wspólnotowych oraz w jaki sposób taka pomoc byłaby zgodna z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Inwestycje w instalacje mające na celu redukcję SO₂ mogą stanowić wskaźnik zamierzonego wykorzystania instalacji, i takie instalacje mogą w rzeczywistości mieć wyższy poziom emisji CO₂, jednak różnice w wykorzystaniu mocy produkcyjnych przez odnośne instalacje mogą być znaczące. Dlatego też Komisja nie może na tym etapie i na podstawie obecnie posiadanych informacji wykluczyć, że wszelka pomoc zostanie uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.
- (24) Zgodnie z kryterium 6 załącznika III do dyrektywy plan powinien zawierać informacje dotyczące sposobu, w jaki nowe instalacje będą mogły uczestniczyć w systemie wspólnotowym. Komisja zauważa, że w planie brakuje po pierwsze informacji dotyczących przepisów dotyczących ewentualnej pozostałości rezerwy oraz po drugie

---

³⁹ Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania, Dz.U L 309 z 27.11.2001, str. 1.

wystarczająco jasnej i obiektywnej metodologii rozdziału uprawnień między nowe instalacje, w szczególności w odniesieniu do założeń (np. dotyczących wykorzystania mocy produkcyjnych) i wskaźników wykorzystywanych w określaniu przydziałów dla nowych instalacji. Polska nie wyjaśniła również, czy przydziały dla nowych instalacji nigdy nie przekroczą poziomu, który można osiągnąć z wykorzystaniem najlepszych dostępnych technik. Stanowi to naruszenie kryterium 6, ponieważ posiadane informacje są niewystarczające, aby ocenić, czy zostały spełnione pozostałe kryteria załącznika III do dyrektywy oraz jej art. 10. Ze względu na ten brak jasności oraz biorąc pod uwagę ryzyko zastosowania nieodpowiednich kryteriów, takich jak koszty nakładów i robocizny⁴⁰ Komisja nie może wykluczyć, że wszelka pomoc związana z przydziałami dla nowych instalacji zostanie uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w przypadku oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.

- (25) Zamiar Polski dotyczący przeniesienia uprawnień z instalacji należącej do sektora koksowniczego na elektrownię w przypadku sprzedaży gazu koksowniczego przez instalację tego sektora elektrowni⁴¹ jest sprzeczny z kryterium 10 załącznika III do dyrektywy, które wymaga, aby ilość uprawnień przydzielanych każdej instalacji była określona ex-ante w krajowym planie rozdziału uprawnień obejmującym okres, o którym mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy, zaś nie zezwala na dostosowywanie przydzielonych uprawnień określonych w krajowym planie rozdziału po przyjęciu decyzji, o której mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy. Po podjęciu ostatecznej decyzji dotyczącej rozdziału uprawnień ilość uprawnień przydzielonych i przyznanych każdej instalacji jest stała i nie może zostać zmieniona, z wyjątkiem całkowitego zamknięcia i wycofania pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych dla danej instalacji.
- (26) Takie dostosowania ex-post przeczą podstawowej zasadzie przewidzianej w dyrektywie systemu zakładającego ustalenie limitu emisji i handel nimi. W ramach systemu wspólnotowego każdej instalacji przydziela się zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy, pewną ilość uprawnień, którymi może ona swobodnie dysponować mając na uwadze podejmowanie optymalnych decyzji ekonomicznych. Istnieją trzy równorzędne opcje: inwestowanie w redukcję emisji i sprzedaż uzyskanych w ten sposób uprawnień, zmniejszenie produkcji i sprzedaż uzyskanych w ten sposób uprawnień, lub utrzymanie bądź rozszerzenie zakresu produkcji oraz nabycie dodatkowych potrzebnych uprawnień.
- (27) Komisja uważa, że nie zachodzi konieczność administracyjna lub inne uzasadnienie wprowadzania dostosowań ex-post. Podczas podejmowania decyzji dotyczącej ustalania przydziałów z góry, państwa członkowskie są zobowiązane do wykorzystania najlepszych dostępnych danych. Wykorzystanie prognoz zawsze wymaga zastosowania w pewnym stopniu szacunków ex-ante, w związku z czym rzeczywista ilość emisji może ulec zmianie. Jest to nieodłączną cechą systemu zakładającego ustalenie limitu emisji i handel nimi, dlatego nie stanowi uzasadnienia dla zmian ustalonych z góry przydziałów z mocą wsteczną. Ponadto powody wystąpienia takiej różnicy nie mogą być określone w sposób wiarygodny i może ona być wynikiem redukcji emisji spowodowanej dokonaniem przez operatorów rzeczywistych inwestycji, zgodnie z zachętami gospodarczymi stworzonymi dzięki systemowi.

---

⁴⁰ Patrz odpowiedź Polski na pytanie Komisji nr 31.

⁴¹ Patrz odpowiedź Polski na pytanie Komisji nr 22.

- (28) Dyrektywa zezwala na dostosowanie po podjęciu decyzji określonej w art. 11 ust. 2 wyłącznie w dwóch przypadkach, gdzie zmiana z mocą wsteczną nie ma miejsca lub nie ma negatywnego wpływu na funkcjonowanie systemu wspólnotowego: w przypadku, gdy instalacja zostaje zamknięta w danym okresie handlu uprawnieniami i państwa członkowskie stwierdzają, że nie istnieje już operator tej instalacji, któremu można przyznać uprawnienia; oraz w przypadku dokonania przydziału z rezerwy dla nowych instalacji, gdzie państwa członkowskie określają dokładny przydział dla każdej nowej instalacji.
- (29) Zgodnie z kryterium 12 załącznika III do dyrektywy Komisja dokonała oceny maksymalnej ilości CER i ERU, które mogą być wykorzystane przez operatorów działających w ramach systemu wspólnotowego jako odsetek uprawnień przydzielonych każdej instalacji, zgodnie ze zobowiązaniami Polski w zakresie komplementarności wynikającymi z protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub protokołu z Kioto. Decyzja 2/CMP.1⁴² wymaga, aby stosowanie mechanizmów uzupełniało działania krajowe, w celu zmniejszenia różnic w odniesieniu do emisji w przeliczeniu na jednego mieszkańca między krajami rozwiniętymi a rozwijającymi się. W celu uzyskania danych ilościowych dotyczących komplementarności Komisja stosuje wzór uwzględniający wysiłki wszystkich państw członkowskich, wyrażony w różnicy między rzeczywistymi emisjami a bezwzględnym zobowiązaniem wynikającym z protokołu z Kioto, oraz zamierzonym nabyciem przez rząd jednostek z Kioto w stopniu, w jakim jest to wystarczająco uzasadnione. Wysiłki państw członkowskich są obliczane poprzez przyjęcie najwyższej liczby z trzech możliwych opcji: odjęcie bezwzględnej wartości zobowiązania z Kioto od: po pierwsze, poziomu całkowitych emisji gazów cieplarnianych w roku bazowym; po drugie, ostatniego poziomu całkowitych emisji gazów cieplarnianych, czyli w roku 2004 r. lub po trzecie, przewidywanego poziomu całkowitych emisji gazów cieplarnianych w roku 2010, reprezentującego poziom średnich rzeczywistych emisji w pierwszym okresie objętym zobowiązaniami z Kioto. Komisja jest zdania, że pojęcie komplementarności sugeruje, iż wykorzystanie przez operatorów ilości nie może doprowadzić do sytuacji, gdzie ponad połowa wysiłków państwa członkowskiego, z uwzględnieniem nabycia przez rząd, dokonywana jest poprzez mechanizmy elastyczne w ramach protokołu z Kioto. W celu zapewnienia powyższego, Komisja dzieli wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie przez współczynnik wynoszący dwa i oblicza maksymalną dozwoloną ilość bezwzględną, którą operatorzy mogą wykorzystać, poprzez odjęcie od tej liczby ilości uzasadnionego nabycia przez rząd. Następnie otrzymuje się odpowiednią liczbę poprzez podzielenie maksymalnej dozwolonej ilości bezwzględnej przez całkowitą dozwoloną ilość uprawnień.
- (30) Przy zastosowaniu tej metody wysiłki podejmowane przez Polskę są równoważne z ilością 34,1 mln ton⁴³. Biorąc pod uwagę, że Polska nie zamierza dokonać nabycia

---

⁴² Decyzja 2/CMP.1 konferencji stron służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto „Zasady, charakter i zakres mechanizmów zgodnie z art. 6, 12 i 17 protokołu z Kioto” z grudnia 2005 r., FCCC/KP/CMP/2005/8/Add. 1 str. 4.

⁴³ Decyzja Komisji 2006/944/WE z dnia 14 grudnia 2006 r. ustalająca odpowiednie poziomy emisji przyznane Wspólnocie i każdemu z jej państw członkowskich w ramach Protokołu z Kioto na mocy decyzji Rady 2002/358/WE; Sprawozdanie z postępu COM(2006)658 wersja ostateczna z dnia 27 października 2006 r. z załącznikiem SEC(2006)1412 z dnia 27 października 2006 r. Bezwzględna wartość rocznych zobowiązań w ramach protokołu z Kioto w okresie 2008-2012 jest uzyskana poprzez podzielenie przez współczynnik wynoszący pięć ostatecznego poziomu emisji przydzielonego Polsce

przez rząd elastycznych mechanizmów z Kioto, 50 % nakładów jest równe 17,05 mln ton i stanowi maksymalną dozwoloną dla Polski roczną ilość bezwzględną, którą operatorzy mogą wykorzystać. Względną maksymalną ilość, którą operatorzy mogą wykorzystać uzyskuje się poprzez podzielenie bezwzględnej ilości przez całkowitą dozwoloną ilość uprawnień, co daje ok. 8,2 %⁴⁴. Jednakże Komisja uznaje ogólne znaczenie wspierania międzynarodowego rynku handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla, więc każde państwo członkowskie powinno mieć prawo przyznania swoim operatorom co najmniej pewnego dodatniego pułapu w celu ułatwienia ich zaangażowania w transakcje międzynarodowe. Dlatego Komisja uważa, że niezależnie od podjętych nakładów i wartości nabycia przez rząd, każde państwo członkowskie może zezwolić swoim operatorom na wykorzystanie CER i ERU do maksymalnego względnego progu wynoszącego 10 %. W związku z powyższym maksymalna ilość CER i ERU, wynosząca 25 % zgodnie z polskim krajowym planem rozdziału, która może być wykorzystana przez operatorów objętych systemem wspólnotowym jako odsetek przydziałów uprawnień dla każdej instalacji jest niezgodna ze zobowiązaniami Polski w zakresie komplementarności wynikającymi z protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub protokołu z Kioto, w stopniu, w jakim przekroczone zostaje wartość 10 %.

- (31) Aby krajowy plan rozdziału odpowiadał kryteriom wymienionym w załączniku III do dyrektywy, powinien on zostać zmieniony. Polska powinna jak najszybciej powiadomić Komisję o zmianach dokonanych w planie zgodnie z niniejszą decyzją, biorąc pod uwagę czas niezbędny na zastosowanie procedur krajowych bez zbędnych opóźnień. Jeśli Polska zmieni swój krajowy plan rozdziału w sposób niedyskryminacyjny zgodnie z art. 2 niniejszej decyzji oraz z właściwym uwzględnieniem uwag Komisji zawartych w motywach 22, 23 i 24, Komisja uzna, że jakakolwiek ewentualna pomoc jest prawdopodobnie zgodna ze wspólnym rynkiem, w przypadku ewentualnej oceny na podstawie art. 87 i 88 Traktatu.
- (32) Informacje zawarte w krajowym planie rozdziału, które nie mają znaczenia dla przydziału uprawnień na okres, o którym mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy, nie zostały uwzględnione dla celów niniejszej decyzji.
- (33) Sprawozdania dotyczące wdrażania polityki i środków oraz zastosowania mechanizmów protokołu z Kioto przedłożone przez państwa członkowskie zgodnie z decyzją 280/2004/WE stanowią ważne źródła informacji dla celów oceny krajowych planów rozdziału zgodnie z kryterium 2 załącznika III do dyrektywy.

---

dla pierwszego okresu zobowiązań w odniesieniu do ograniczenia i redukcji emisji w ramach protokołu z Kioto określonego w załączniku do decyzji Komisji 2006/944/WE, co daje 534,7 mln ton (=2673,4963/5). Emisje w roku bazowym wynoszą 568,8 mln ton, emisje z roku 2004 wynoszą 388,5 mln ton, a prognozowane emisje na rok 2010 przy zachowaniu obecnej polityki i środków wynoszą 438,4 mln ton zgodnie z danymi wykorzystanymi w decyzji Komisji 2006/944/WE z dnia 2006 r. uaktualnionymi na podstawie danych zawartych w sprawozdaniu z postępu COM(2006)658 wersja ostateczna z dnia 27 października 2006, tabele 1 i 2 załącznika SEC(2006)1412 z dnia 27 października 2006 r. Emisje z roku bazowego są najwyższe spośród trzech opcji, dlatego nakłady dotyczące zobowiązań z Kioto odpowiadają wartości 34,1 mln ton. Podzielenie tej liczby przez dwa daje 17,05 mln ton, co stanowi maksymalną bezwzględną ilość, do której polscy operatorzy mogą wykorzystać CER i ERU, ponieważ nie przewiduje się nabycia przez rząd.

⁴⁴

17,05/208,515395, gdzie mianownik zostaje pomniejszony o dostosowanie wynikające z drugiego etapu wyliczenia określonego w motywie 13, co jednak nie zmienia znacząco wyniku, czyli ok. 8,2 %.

- (34) Zgodnie z art. 9 ust. 3 drugie zdanie dyrektywy państwa członkowskie podejmują decyzje zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy wyłącznie, jeżeli Komisja przyjmie proponowane zmiany. Komisja przyjmuje wszystkie zmiany przydziału uprawnień dla poszczególnych instalacji w ramach całkowitej ilości przydziałów dla wymienionych instalacji wynikające z technicznej poprawy jakości danych. Nie jest wymagana dalsza ocena i zatwierdzenie przez Komisję, ponieważ metodologia dokonywania przydziałów i całkowita ilość uprawnień nie ulegają zmianie. Jako że zmiana jest ograniczona do mechanicznego dostosowania wyniku poprzez wykorzystanie danych o wyższej jakości, które zostały niedawno udostępnione dla danego przydziału, takiej zmiany nie można uznać za niezgodną z kryteriami załącznika III lub art. 10 dyrektywy. Podobnie uznaje się zmianę w przydziale bezpłatnych uprawnień dokonywanym w sposób niedyskryminacyjny w granicach określonych w art. 10 dyrektywy, ponieważ nie wymaga ona wcześniejszej oceny przez Komisję. Komisja uznaje, że zmiana taka nie może sama w sobie być uznana za dyskryminującą przedsiębiorstwa lub sektory w sposób, który niesłusznie działałby na korzyść niektórych przedsiębiorstw lub rodzajów działalności w świetle kryterium 5, lub za sprzeczną z pozostałymi kryteriami załącznika III do dyrektywy.
- (35) Dyrektywa przewiduje krótki termin na zastosowanie całej procedury obejmującej powiadomienie Komisji, dokonanie przez nią oceny oraz ewentualne odrzucenie krajowych planów rozdziału oraz ostatecznych decyzji dotyczących rozdziału uprawnień podejmowanych przez państwa członkowskie; procedura jest wdrażana przez decyzje podjęte zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy w celu zagwarantowania, że system działa skutecznie na minimalnym poziomie niepewności dla uczestników rynku.
- (36) W związku z powyższym państwa członkowskie nie są uprawniane do proponowania zmian do krajowych planów rozdziału, łącznie ze zmianami dotyczącymi całkowitej ilości uprawnień zawartej w planach, z wyjątkiem zmian mających na celu korektę niezgodności wskazanych w odpowiedniej decyzji Komisji dotyczącej krajowego planu rozdziału⁴⁵, biorąc pod uwagę, że termin 31 grudnia 2006 r., określony w art. 11 ust. 2 dyrektywy, już upłynął. Interpretacja terminu 31 grudnia 2006 r. określonego w art. 11 ust. 2 jako „termin graniczny” równoważy interes państwa członkowskiego polegający na prawie swobody w zasadniczych kwestiach oraz interes Wspólnoty polegający na zapewnieniu funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji,

---

⁴⁵ Patrz Sąd Pierwszej Instancji, wyrok z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie T-178/05, Dz.U. C 22 z 28.1.2006, str. 14, pełny tekst znajduje się na stronie <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62005A0178:EN:HTML>; pkt 7 komunikatu Komisji dotyczącego dalszych wytycznych w sprawie planów rozdziału uprawnień na okres handlu 2008 – 2012 w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, COM(2005)703 wersja ostateczna, opublikowanego na stronie http://ec.europa.eu/environment/climat/pdf/nap_2_guidance_en.pdf; Decyzja Komisji z dnia 22 lutego 2006 r. dotycząca proponowanej zmiany krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, C (2006) 426 wersja ostateczna, opublikowana na stronie http://ec.europa.eu/environment/climat/pdf/uk_final_2006_en.pdf.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ :

Artykuł 1

Poniższe aspekty krajowego planu rozdziału uprawnień zgłoszonego przez Polskę dla pierwszego pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2 dyrektywy są niezgodne odpowiednio z:

1. kryteriami 1, 2 i 3 załącznika III do dyrektywy: część zamierzonej łącznej ilości uprawnień, stanowiąca sumę 76,132937 mln ton równoważnika CO₂ rocznie oraz dostosowania wynikającego z wszelkiego zmniejszenia liczby instalacji oraz jednej piątej całkowitej liczby uprawnień, które Polska zdecyduje się przyznać zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy, która nie jest zgodna z szacunkami dokonanymi na podstawie decyzji 280/2004/WE, z potencjałem, w tym także potencjałem technologicznym, działań objętych systemem redukcji emisji; część ta zostaje zmniejszona w odniesieniu do emisji dotyczących projektów, które były realizowane już w 2005 r. i w tymże roku doprowadziły do redukcji lub ograniczenia emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy w takim stopniu, w jakim redukcje lub ograniczenia emisji wynikające z tych projektów zostały uzasadnione i zweryfikowane; dodatkowo część całkowitej ilości uprawnień wynosząca potencjalnie 6,2884 mln ton rocznie w odniesieniu do dodatkowych emisji z instalacji energetycznego spalania w stopniu, w jakim nie jest to uzasadnione zgodnie z ogólną metodologią zawartą w krajowym planie rozdziału i na podstawie uzasadnionych i sprawdzonych danych dotyczących emisji, i w jakim nie dotyczy wyłącznie dodatkowych rodzajów działalności przedmiotowych instalacji;
2. kryterium 5 załącznika III do dyrektywy: przydziały dla niektórych instalacji przekraczające przewidywane potrzeby w wyniku zastosowania premii w odniesieniu do wczesnych działań, stosowania biomasy lub kogeneracji;
3. kryterium 6 załącznika III do dyrektywy: informacje o sposobie udziału nowych instalacji w systemie wspólnotowym;
4. kryterium 10 załącznika III do dyrektywy: zamiar Polski dotyczący przeniesienia uprawnień z instalacji należącej do sektora koksowniczego na elektrownię w przypadku sprzedaży gazu koksowniczego przez instalację tego sektora elektrowni;
5. kryterium 12 załącznika III do dyrektywy: maksymalna ilość CER i ERU wynosząca 25%, która może być wykorzystana przez operatorów objętych systemem wspólnotowym jako odsetek przydziałów dla każdej instalacji, niezgodna ze zobowiązaniami Polski w zakresie komplementarności wynikającymi z protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub protokołu z Kioto, w stopniu, w jakim przekroczona zostaje wartość 10 %.

Artykuł 2

Nie zgłasza się zastrzeżeń co do krajowego planu rozdziału uprawnień, pod warunkiem dokonania następujących zmian do krajowego planu rozdziału uprawnień w sposób niedyskryminujący, i jak najszybszego powiadomienia Komisji, biorąc pod uwagę czas niezbędny na zastosowanie procedur krajowych bez zbędnych opóźnień:

1. całkowita ilość uprawnień, która ma zostać przyznana w ramach systemu wspólnotowego zostanie zmniejszona o sumę 76,132937 mln ton równoważnika CO₂ przydziałów rocznie oraz dostosowania wynikającego z wszelkiego zmniejszenia liczby instalacji oraz jednej piątej całkowitej liczby uprawnień, które Polska zdecyduje się przyznać zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy; a ilości przydzielone dodatkowym instalacjom energetycznego spalania zostają określone zgodnie z ogólną metodologią zawartą w krajowym planie rozdziału i na podstawie uzasadnionych i sprawdzonych danych dotyczących emisji oraz dotyczą wyłącznie elementu rozszerzenia przedmiotowych instalacji, zaś całkowita ilość zostaje zmniejszona o jakąkolwiek różnicę między przydziałami dla tych instalacji a ilością 6, 2884 mln ton rocznej rezerwy dla tych instalacji; oraz całkowita ilość zostaje zwiększona w odniesieniu do emisji dotyczących projektów, które były realizowane już w 2005 r. i w tymże roku doprowadziły do redukcji lub ograniczenia emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy w takim stopniu, w jakim redukcje lub ograniczenia emisji wynikające z tych projektów zostały uzasadnione i zweryfikowane;
2. przydziały dla instalacji nie przekraczają przewidywanych potrzeb w wyniku zastosowania premii w odniesieniu do wczesnych działań, stosowania biomasy lub kogeneracji;
3. przekazane zostają informacje o sposobie udziału nowych instalacji w systemie wspólnotowym, w sposób zgodny z kryteriami załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE i jej art. 10.
4. ilość uprawnień przydzielonych instalacji wymienionej w krajowym planie rozdziału uprawnień i działającej na terytorium danego kraju nie podlega dostosowaniom w związku z zamknięciem innych instalacji na tym terytorium;
5. maksymalna ilość CER i ERU, która może być wykorzystana przez operatorów objętych systemem wspólnotowym jako odsetek przydziałów dla każdej instalacji zostaje zmniejszona do wartości nieprzekraczającej 10 %.

Artykuł 3

1. Całkowita średnia roczna ilość uprawnień równa 208,515395 mln ton, pomniejszona o sumę dostosowania wynikającego z każdego zmniejszenia liczby instalacji oraz jednej piątej całkowitej liczby uprawnień, które Polska zdecyduje się przyznać zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy, oraz dalej pomniejszona o każdą różnicę między przydziałami dla dodatkowych instalacji energetycznego spalania a ilością 6,2884 mln ton rocznej rezerwy dla tych instalacji, oraz zwiększona w odniesieniu do emisji dotyczących projektów, które były realizowane już w 2005 r. i w tymże roku osiągnęły redukcje lub ograniczenia emisji w instalacjach objętych zakresem dyrektywy w takim stopniu, w jakim redukcje lub ograniczenia emisji wynikające z tych projektów zostały uzasadnione i zweryfikowane i dotyczą wyłącznie elementu rozszerzenia przedmiotowych instalacji, która ma zostać rozdzielona przez Polskę zgodnie z jej krajowym planem rozdziału uprawnień między instalacje wymienione w planie i nowe instalacje nie zostaje przekroczona.
2. W krajowym planie rozdziału można wprowadzić zmiany bez uprzedniej zgody Komisji, jeżeli polegają one na zmianie przydziału uprawnień dla poszczególnych

instalacji w ramach całkowitej ilości przydziałów dla wymienionych instalacji wynikającej z technicznej poprawy jakości danych lub na zmianie w przydziale bezpłatnych uprawnień dokonywanym w sposób niedyskryminacyjny w granicach określonych w art. 10 dyrektywy.

3. O wszelkich zmianach w krajowym planie rozdziału dokonanych w celu korekty niezgodności wymienionych w art. 1 niniejszej decyzji, ale różniących się od zmian, o których mowa w art. 2, należy powiadomić jak najszybciej, biorąc pod uwagę czas niezbędny na zastosowanie procedur krajowych bez zbędnych opóźnień; zmiany te wymagają uprzedniego zatwierdzenia przez Komisję zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy. Wszelkie inne zmiany w krajowym planie rozdziału, poza zmianami dokonanymi w celu spełnienia wymogów art. 2 niniejszej decyzji, są niedopuszczalne.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 marca 2007 r.

W imieniu Komisji